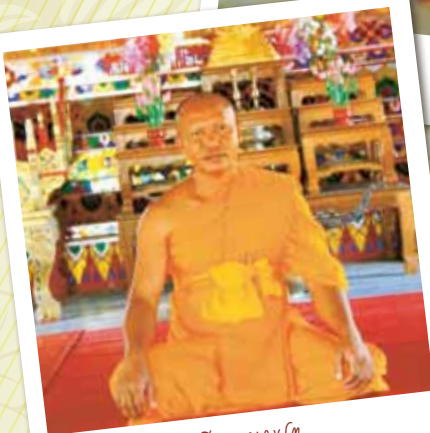

อดีต นักทวงหนี้

พระธรรมทางาตชาติ ญาณกมุโฑ
สวแกวณาราม จ.เซียงงีใหม่

๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

กราบนมัสการพระเดชพระคุณหลวงพ่อกีที่เคารพรัก
อย่างสูง กระผมพระธรรมทายาทชาตรี ญาณกนฺโต (นาถ
บาตร) อายุ ๓๗ ปี ตัวแทนพระธรรมทายาทจากสนแก้ว
วนาราม จังหวัดเชียงใหม่ครับ

หลวงพ่อกีครับ ผมก็เป็นอีกคนหนึ่งที่ใช้ชีวิตอยู่บนความ
ไม่รู้ แล้วก็ดำเนินชีวิตผิดพลาดมาในทุกรูปแบบ (อันตรายนะลูกนะ เพราะทุกชีวิตล้วนตกอยู่ภายใต้ Law of Karma กฎแห่งการกระทำ ไม่ว่าทางความคิด คำพูด การกระทำ ทั้งทางกาย วาจา ใจ ไม่ว่าดีหรือชั่วล้วนมีผลทั้งสิ้นเลย) ซึ่ง
ถ้าพิจารณาถึงศีล ๕ ก็ครบครับ คือ ทำผิดครบทุกข้อเลย

(ทุกข้อก็คือทุกขมนะลูกนะ อันตรายนมากจะ สวรรค์
ไม่ใช่อยู่ในอก นรกไม่ใช่อยู่ในใจ หรือเอาสวรรค์มาล่อ เอา
นรกมาขู่ก็ไม่ใช่ มันมีจริงนะจ๊ะ ซึ่งเราสามารถพิสูจน์ได้ด้วย
ตัวของเราเอง ตามหลักคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เราเลือกเอาว่า จะเชื่อตอนเป็นหรือจะเห็นตอนตาย มัน
อันตรายนะลูกนะ แต่อดีตที่ผิดพลาดลืมนำไปให้หมดนะจ๊ะ

ต้องเข้าถึงพระธรรมกายในตัวให้ได้ แล้วก็รักษาไว้ยิ่ง
กว่าชีวิตจนกระทั่งหมดอายุขัยนั่นแหละ บุญนี้ถึงจะส่งผล
ไปก่อน ส่วนวิบากกรรมก็ค่อยก่อน ถ้าเราสั่งสมบุญมากๆ
เข้า จะได้หนีมันพ้นอย่างนั้นะจ๊ะ นี่สำคัญ หรือทำตัวให้
หมดกิเลส หมดกิเลสก็หมดกรรม หมดกรรมก็หมดวิบาก

คือ ผลของกรรม แต่อย่างน้อยต้องอย่างนี้ คือ ต้องเห็น
พระในตัว ต้องเข้าถึงพระธรรมกายในตัว)

หลวงพ่อกับ ผมทำผิดศีลครบทุกข้อเลย แล้วแถม
ยังเคยเป็นคนเร่ร่อนหนีสิน หรือพูดภาษาบ้านๆ ว่า รับจ้าง
ทวงหนี้ ถ้าลูกหนี้ยอมจ่ายแต่โดยดีก็ไม่มีปัญหา แต่ส่วน
ใหญ่มักจะไม่จ่ายตามกำหนด ก็ต้องใช้กำลังบีบบังคับ ซึ่ง
ขอบอกเลยว่า มันโหดยิ่งกว่าในหนังอีกนะครับ

ตอนอายุ ๒๐ ปี ผม
เคยบวชแล้ว ๑ พรรษา แต่
น่าเสียดายที่ผมใช้เวลาใน
ผ้าเหลืองให้ผ่านไปอย่าง
เปล่าประโยชน์ ไม่ได้เรียน
รู้อะไรอย่างจริงจัง เพราะ
ไม่มีพระพี่เลี้ยงและพระ
อาจารย์คอยแนะนำสั่ง
สอนเหมือนอย่างใน
โครงการนี้

(อันตรายจะ
อันตรายสำหรับศาสน
ทายาทมากเลยนี่
ถ้าหากว่าไม่มีพระ
อาจารย์ ไม่มีพระ
พี่เลี้ยงคอยอบรม

พรา้สอน ไม่ว่าจะบวชสั้นหรือยาวก็ตาม เวลาลาสิกขาไป แล้วมักจะบอกว่า บวชแล้วไม่ได้อะไร คำๆ นี้เป็นอันตราย ต่อพระพุทธศาสนาอย่างมาก จำเป็นต้องมีจะ พระอาจารย์ และพระพี่เลี้ยง

ทำไมครูไม่ใหญ่ถึงอยากจะได้พุทธบุตรรุ่นกองพัน กองพล ๑๐๐,๐๐๐ รูป อยู่เป็นพระพี่เลี้ยง พระพี่ชาย แม้ยังไม่ได้เป็นพระอาจารย์ก็ตาม ก็เพื่อที่จะให้โอกาสดูแล พระน้องชายที่จะสืบศาสนทายาท ถ้าหากบุญเนกขัมม บารมี บุญเก่าได้ช่อง เขาก็จะสืบทอดอายุของพระพุทธ ศาสนา เป็นสายโลหิตแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตัวจริง ดิจจริงได้ และพระน้องชายจะซาบซึ้ง ขอบพระคุณที่พระ พี่ชาย พระพี่เลี้ยงคอยดูแลประคับประคองอบรมสั่งสอน ในทุกสิ่งทุกอย่างเลย อย่างนี้จ้ะ

และแม้จะลาสิกขาไป ก็ไม่อาจที่จะพูดว่า บวชแล้ว ไม่ได้อะไร มีแต่ว่า บวชแล้วได้เยอะแยะ เสียดยาวว่า เรา มีเวลาบวชน้อยเหลือเกิน ขนาดบวชน้อยยังได้เยอะขนาด นี้ และใจเล็กๆ ก็อยากจะหวนคืนกลับมาบวชใหม่เมื่อหมด ภาระอะไรต่างๆ แล้ว นี่เป็นสิ่งที่ดี หรือกลับเอาไปพูดต่อ ในสิ่งที่ดีๆ เพราะฉะนั้นศาสนทายาทก็จะเพิ่มขึ้น ญาติโยม ก็จะเพิ่มขึ้น แล้วมันจะมีวัดร้างได้อย่างไร วัดร้างมีแต่จะ สุกุพันธ์

และการเดินธุดงค์นี้ ทิ้งไม่ได้นะ ต้องได้ไปศึกษา เรียนรู้ อย่างน้อยรู้ว่า พระมหาเถรานุเถระในกาลก่อน

ท่านฝึกตนทนหิวบ้ำเพ็ญตบะอย่างไร โดยผ่านการเดิน
อดงค์ แสวงหาที่วิเวกบ้ำเพ็ญสมณธรรมอย่างนี้ในะจ๊ะ และ
ระหว่างที่เราเดินทางบ้ำเพ็ญสมณธรรมไป เราจะได้มี
โอกาสโปรดญาติโยม แม้ไม่ใช่ด้วยคำสอน แต่โปรดด้วย
การกระทำ คือ เป็นตัวอย่างที่ดี ความสงบเสงี่ยมสง่างาม
ที่เกิดจากการบ้ำเพ็ญสมณธรรมในช่วงที่เดินอดงค์นั้น
แหละ ทำให้เกิดศรัทธาปสาทะขึ้นมาในใจของญาติโยม
เห็นไหมจ๊ะ อะไรมันก็เกิดขึ้นได้

อย่างอดงค์คราวนี้ ข้างหน้าเราไม่รู้ว่า จะมีอาหาร
บิณฑบาตจากญาติโยมหรือไม่ เพราะไม่ได้แจ้งไปก่อนล่วงหน้า
เอาไว้ว่าอดงค์อดด้วยกัน อิ่มก็อิ่มด้วยกัน เอาศีลเอาธรรม
เอา สีเลน โภคสัมปทา ที่เราได้บ้ำเพ็ญนี้แหละเป็นเครื่อง
ดึงดูดให้ญาติโยมออกจากบ้านแล้วมาใส่บาตรให้เรา เป็น
กำลังแห่งการตรัสรู้ธรรมของเรา น้อยอย่างน้อยเราไปก็อย่าง
น้อยอย่างนี้ และถ้าเป็นที่ตั้งแห่งความเลื่อมใสแล้ว ใจของ
โยมที่ขุนมัวก็จะเลื่อมขึ้น ไส้ขึ้น สิ่งที่จะตามมา คือ อยาก
เข้าใกล้พุทธบุตร อยากฟังธรรม อยากปฏิบัติธรรม อยาก
เป็นอย่างที่พุทธบุตรเป็นอย่างนี้ เห็นไหมจ๊ะว่า พระพุทธ
ศาสนาจะถูกยกขึ้นมามีอย่างนี้จ๊ะ นี่สำคัญมากนะจ๊ะ)

ดังนั้น เมื่อลาสิกขาออกมาจึงไม่มีหลักในการดำเนิน
ชีวิตเลย เรื่องบาปบุญคุณโทษก็รู้บ้างนิดๆ หน่อยๆ แต่

ไม่ค่อยได้นำมาใช้ ยังคงใช้ชีวิตอย่างสิ้นเปลืองไปวันๆ
(น่าเสียดายนะ และอันตรายสำหรับชีวิตด้วย)

แล้ววันที่ผมจะได้เปลี่ยนแปลงตัวเองก็มาถึง วันนั้น
ผมกำลังตั้งวงก๊ิงเหล้ากับเพื่อนๆ ก็มีผู้นำบุญจากวัด
พระธรรมกายนี้แหละ เป็นพี่ที่รู้จักกันชื่อ คุณเจียรรัตน์
พลอยกองมาศ ซึ่งผมก็คิดว่า เขาจ๊าบสุดๆ เพราะกล้า
ตัดสินใจมาชวนผมบวชถึงในกลางวงเหล้า

ตอนนั้นถึงผมจะมีเงินๆ แต่ก็ยังฟังรู้เรื่องนะครับ และ
แปลกมากที่ผมก็ไม่ได้ตอบปฏิเสธ แต่บอกพี่เขาไปว่า ขอ
คิดดูก่อน วันที่ ๑๗ มกราคม ค่อยมาเอาคำตอบนะ แล้ว
วันที่ ๑๗ มกราคม ก็มาถึง ตอนนั้นผมคิดว่า ชีวิตใจๆ ที่
แยๆ สุดๆ ของผม น่าจะถึงตอนอวสานได้แล้ว ผมจึงบอก
ลาอบายมุข แล้วก็มุ่งหน้าหาความดีด้วยการตัดสินใจมา
บวชอีกครั้ง

มาถึงวันนี้ ผมอยากบอกคุณเจียรรัตน์ว่า ขอบคุณ
มากครับ ที่ทำให้ผมได้พบกับหนทางสว่างและมีชีวิตใหม่
ที่สดใสมากกว่าเดิม (เห็นไหมจ๊ะ จะมีความรู้สึกที่ดีต่อพี่ที่
เป็นกัลยาณมิตร แปลว่า โลกใบนี้ขาดกัลยาณมิตรไม่ได้
เหมือนโลกไม่อาจขาดดวงตะวันนี่นะจ๊ะ)

แม้ผมจะดื่มเหล้าหนัก สูบบุหรี่จัด แต่เมื่อตั้งใจมาบวชแล้ว ผมก็สามารถตั้งใจจำลาเหล้าและบุหรี่ได้อย่างไม่มีเยื่อใยตั้งแต่วันแรกที่เข้าโครงการเลยครับ

หลวงพ่อกับ โครงการนี้ดีมากเลย ผมได้ฝึกอะไรหลายอย่าง ได้เรียนรู้ถึงการเป็นพระแท้ ได้เดินธุดงค์ไปพัฒนาวัด (การได้เดินธุดงค์ไปพัฒนาวัดร้าง บางทีพระธรรมทายาทอาจจะไม่ทราบว่า เรากำลังทำอะไรที่สำคัญมากเลย ดูเหมือนว่า การปิดกวาดเขตต์หรือพัฒนาวัดนั้นใครๆ ก็ทำได้ ใช่ ใครๆ ก็ทำได้ แต่ไม่มีใครทำ และเมื่อไม่มีใครทำ อะไรจะเกิดขึ้น วัดก็ไม่สะอาด รกรุงรัง ไม่น่าอยู่ ใครๆ ก็ไม่อยากเข้ามา

เมื่อคนไม่เข้าวัดก็จะเป็นอันตรายสำหรับพระศาสนา แปลว่า พระศาสนาจะสูญพันธุ์ได้ เพราะฉะนั้นการที่เราไปพัฒนาวัดร้างในโครงการเดินธุดงค์นี้ ตรงนี้ช่วยในการฟื้นฟูพระพุทธศาสนาได้โดยทางหนึ่งทีเดียว นอกเหนือจากการบำเพ็ญสมณธรรมของเรา การฝึกตน ทนหิว บำเพ็ญตบะของเรานี้แหละ ดังนั้นโครงการนี้ขาดไม่ได้เลย

และเรามีโมโนปณิธานว่า จะต้องทำให้วัดร้างในผืนแผ่นดินไทยสูญพันธุ์ให้ได้ นี่แหละ เพราะฉะนั้นรุ่น ๑๐๐,๐๐๐ รูปนี้แหละ จะมีส่วนอย่างสำคัญตรงนี้ เพราะฉะนั้นครูไม่ใหญ่ถึงอยากให้ถ้อยภาพทุกวัดเก็บเอาไว้ แต่เสียดายว่า กล้องเรามีจำกัด มีไม่มาก เสียดายมากเลย

ทุกๆ วัด เพราะมันเป็นภาพประวัติศาสตร์ของชีวิต ซึ่งถ้าตัวเองได้เห็นภาพตรงนี้เมื่อไร มันจะปลื้มปิติ

สมมติว่า แม้เราลาสิกขาไป หรือยังบวชต่อกก็ตาม บางครั้งเราอาจจะเขวไปบ้าง เดินเป่ไปบ้าง ภาพเหล่านี้จะช่วยเหนี่ยวรั้งเราให้หวนกลับมาสู่เส้นทางที่ถูกต้อง และก็จะได้เป็นเนื่อนานุญให้กับญาติโยม)

และยิ่งผมได้นั่งสมาธิมากเท่าไร ผมก็ยิ่งเห็นคุณค่าของความเป็นพระ และหลงรักชีวิตสมณะขึ้นมาอย่างจับใจ (นี่จะ สมาธิกับพระเป็นของคู่กันเลย เหมือนลมหายใจกับจมูก เหมือนเสียงกับหูนี้คู่กัน สมาธิกับพระก็คู่กัน ขาดจากกันไม่ได้ การเห็นคุณค่าความเป็นพระนี้สำคัญมาก มันทำให้อยากอยู่ต่อ อยากบำเพ็ญสมณธรรม อยากเดินตามรอยพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจนตลอดชีวิต ความรู้สึกเช่นนี้จะเกิดจากการบำเพ็ญสมณธรรมของเรานะจ๊ะ ถ้าบวชแล้วไม่ได้นั่ง ครูไม่ใหญ่เสียดายแทน เสียดายมาก)

เวลาที่นั่งสมาธินั้น ผมจะนั่งแบบสบายๆ กาวนา สัมมา อะระหัง ไปเรื่อยๆ มีอยู่วันหนึ่ง หลังจากการสวดมนต์ทำวัตรเช้า ตอนนั้นใจกำลังสบาย พอหลับตาคู่บ ไม่นานเลย ผมก็มีความรู้สึกวูบๆ ภายใน เหมือนกำลังเล่นสไลเดอร์ลงไปในหุบเหวที่สว่างไสวแต่ลึกมากๆ ครับ (พอถึงตรงนี้ อย่า

ตกใจ อย่าขยับตัว อย่าลืมตา และก็ไม่ต้องกลัวอะไร ให้
ทำเฉยๆ นะจ๊ะ)

พอเลื่อนลงไปเรื่อยๆ ผมก็เห็นดวงแก้วสีขาวนวลๆ
นวลเหมือนไขเป็ด อยู่ที่ปลายอุโมงค์นั้น ผมจึงนึกน้อม
เอาดวงแก้วนั้นมาไว้ในกลางห้องฐาน

ที่ ๗ แล้วก็หมดเวลาพอดี
ผมจึงต้องออกจากสมาธิ
แต่แม้กระนั้นก็ตาม ผม
ก็มีความรู้สึกอึดอัดอึดใจ
และมีความสุขมาก (สุขจาก
สมาธิ พุทธบุตรทุกรูปต้องมี
ประสบการณ์ตรงนี้ ไม่ควร
ไม่มี หรือบวชไปฟรีๆ อย่าง
นี้นะจ๊ะ)

และวันรุ่งขึ้น พอถึงเวลา
นั่งสมาธิผมจึงอธิษฐานจิตว่า
ถ้าในกลางตัวเรามีดวงแก้วใสๆ อยู่จริงๆ ขอให้ได้เห็น
ด้วยเถิด แล้วผมก็ภาวนา สัมมา อะระหัง ไปเรื่อยๆ (คือ
ไม่มั่นใจว่า มีจริงหรือไม่จริง)

พอปล่อยใจว่างๆ ไปสักพักหนึ่ง ใจก็เริ่มนิ่งมาก ตอน
นั้นผมไม่คิดอะไรเลย จนเวลาผ่านไปประมาณ ๒๐ นาที
ผมก็เห็นจุดสว่างเป็นดวงแก้วดวงเล็กๆ อยู่ในศูนย์กลาง
กายฐานที่ ๗ (ถูกต้องมากจ้ะ ดีมากเลย)

พอเอาใจไปวางไว้ตรงนั้น ผมก็เห็นจุดเล็กๆ นั้นค่อยๆ โตขึ้น จนมีขนาดเท่ากับลูกฟุตบอล มีแสงและมีรัศมีขยาย เป็นวงกว้างออกไปเรื่อยๆ (ถูกต้องมาก รักษาไว้ละลูกนะ อย่าให้หายนะ ให้ทำอย่างเดิม ถูกต้องแล้วจะ

ในทุกๆ Case ที่นำมาเล่าให้ฟังนี้ เราจะเห็นว่า มีปรากฏการณ์อย่างนี้ซ้ำๆ กันเลย ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติ ศาสนา หรือเผ่าพันธุ์ใดก็ตาม เมื่อทำสมาธิ โดยเอาใจมาวางไว้ในกลางท้อง ตรงฐานที่ ๓ จะเป็นอย่างนี้ทั้งนั้นเลย มีประสบการณ์ภายในสากลเหมือนกันหมดเลยนะจ๊ะ)

มีแสงและมีรัศมีขยายออกเป็นวงกว้างออกไปเรื่อยๆ จนรู้สึกว้าง ข้างในตัวผมนั้นสว่างไปหมด พอมองเข้าไปกลางดวงแก้วนั้นก็จะเห็นรัศมีเจิดจ้า มีประกายสุกใส เย็นตา เย็นใจ ผมเห็นชัดมากเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์

ผมสามารถพิจารณาดูดวงนั้นได้รอบทิศทาง เห็นเป็นเหมือนภาพ ๓ มิติ (คือ ใจหยุดนิ่งอยู่ตรงกลางแต่เห็นได้รอบทิศ นี่มันมหัศจรรย์ตรงนี้ ปกติเราจะเห็นทางซ้ายก็ต้องหันไปซ้าย อยากเห็นทางขวาก็ต้องหันไปทางขวา อยากเห็นข้างบนก็ต้องเงยหน้า อยากเห็นข้างล่างก็ต้องก้มลง อยากเห็นข้างหลังก็ต้องกลับหลังหัน แต่ที่นี่ไม่อยู่ที่เดียวแต่เห็นได้รอบทิศ)

ดวงแก้วนั้นสวยมาก ไม่สามารถเปรียบเทียบกับอะไรได้เลยครับ ตอนนั้นผมมีความสุขที่สุด เป็นความสุขที่ไม่

เคยมีมาก่อน มันเหมือนกับว่า เราได้ครอบครองสิ่งสำคัญ
ที่มีค่ามากที่สุดในการจรรวาล ผมถึงได้รู้ว่า ความสุขที่ไขว่คว้า
มาตลอดชีวิตที่ผ่านมา และที่เคยคิดว่า เป็นความสุขที่สุด
นั้น ความจริงแล้วมันเป็นได้แค่เศษผงธุลี เทียบไม่ได้เลย
กับความสุขที่เกิดจากภายใน (อย่าลืมนะ ตอน

นั้นแสวงหาความสุขด้วย
การเร่งรัดหนี้สิน โหดยิ่ง
กว่าในหนัง)

พระธรรมทางจากชาตรี ญาณกนฺต

ตอนนี้ทุกครั้งที่นั่ง
หลับตา ถ้าใจนิ่งดี ผมก็
จะเห็นดวงใสๆ ที่ศูนย์กลาง
กายฐานที่ ๗ ได้ทุกครั้งเลย
ผมมีความรู้สึกว่ ไม่อยาก
จากผ้าเหลืองไปไหนเลย
ผมรักชีวิตความเป็นพระ
(ถ้าเห็นดวงใสๆ ก็ะอย่างนี้
ทุกคนจะ)

ผมรักดวงแก้วใสๆ ภายใน (ที่จริง คือ ดวงธรรมภายใน
แต่ว่ามีลักษณะเหมือนดวงแก้วใสๆ ที่นี้ก็ไม่ทราบว่ จะ
เรียกอะไร ก็เลยเรียกดวงแก้วใสๆ) และผมก็รักหลวงพ่
มาก ผมจึงภาวนาทุกวัน ขอให้ผมมีบุญได้บวชระยะยาว

(ที่จริงท่านมีบุญบวชระยะยาวนะ หมดอายุขัยเลย
แต่สำคัญที่ว่ เอามาใช้แค่ไหน ถ้าเอามาใช้ ๑ ปี กับบวช

ได้ ๑ ปี ถ้าเอามาใช้ ๒ ปี ก็บวชได้ ๒ ปี ถ้าเอามาใช้ ๕ ปี ก็บวชไป ๕ ปี แต่จริงๆ แล้วมันยาวถึงหมดอายุขัยเลย)

ผมอยากทำหน้าที่ถ่ายทอดธรรมะ ให้คนทั้งโลกได้พบกับความสุขภายในแบบผมครับ (ดีมากเลยลูก อย่างนี้บวชไปเรื่อยๆ นะลูกนะ มีบุญบวชระยะยาว ยาวมากๆ จ๊ะ)

กราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อดังความเคารพอย่างสูง

พระธรรมทางาตชาติรี สุาหณฺโติ